

особливостей кримінального провадження щодо неповнолітніх осіб також співвідноситься із положеннями національного кримінального законодавства. Зокрема, це також стосується примусових заходів виховного характеру, а також порядку звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру – у кримінальному процесуальному законодавстві. Окрема специфіка також полягає в алгоритмі судового розгляду проваджень неповнолітніх осіб.

Таким чином, проведені дослідження надало можливість констатувати, що особливий кримінальний процесуальний статус неповнолітньої особи відтворюється крізь положення розділу Кримінального процесуального кодексу України, присвяченого особливостям кримінального провадження щодо неповнолітніх осіб. Водночас, окремі такі особливості також визначені і в окремих нормах, присвячених проведенню слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних заходів.

Література:

1. Дзюрбель А., Декайло П., Ярмусь В. Процесуальні особливості досудового розслідування щодо неповнолітніх. URL: [10.35774/app2022.02.175](https://doi.org/10.35774/app2022.02.175)

2. Соловійова О.В. Надання потерпілим інформації як сприяння доказуванню вчинення кримінального правопорушення. *Теоретичні питання юриспруденції і проблеми правозастосування: виклики XXI століття*. Харків, 2020. С. 174-177

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-113>

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ РОДОВОГО ОБ'ЄКТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 237 КК

Шевченко Ігор Олегович,

*аспірант Київського університету
інтелектуальної власності та права*

*Національний університет
«Одеська юридична академія»*

м. Одеса, Україна

<https://orcid.org/0009-0000-2497-1897>

У доктрині кримінального права об'єкти кримінальних правопорушень поділяються на кілька видів залежно від різних

критеріїв. Слід погодитися з твердженням М.І. Панова, що «існує класифікація об'єктів злочинів «за вертикаллю», що заснована на співвідношенні філософських категорій загального, особливого та одиничного. За цією триступеневою класифікацією виділяються три види об'єктів злочину — загальний, родовий і безпосередній» [1, с. 627]. Слід погодитися з думкою, яка має місце в юридичній літературі, що «поділ на загальний, родовий і безпосередній об'єкти передбачає уточнення питання — проти яких саме суспільних відносин передусім спрямоване те чи інше злочинне посягання і, відповідно, яким саме суспільним відносинам воно заподіє або може заподіяти істотну шкоду» [2, с. 89-90].

Важливо погодитися з думкою, що «загальним об'єктом кримінального правопорушення слід розуміти усю сукупність суспільних відносин, які поставлені під охорону КК України» [2, с. 90]. У той же час слушною є позиція, що «це не означає, що кримінальне право охороняє усі без винятку суспільні відносини. Норми кримінального права направлені на захист лише тих суспільних відносин, спрямування шкоди яким здатне завдати істотної шкоди інтересам суспільства в цілому» [2, с. 90]. Натомість, під родовим об'єктом кримінального правопорушення «слід розуміти об'єкт, що охоплює групу, певне коло тотожних або однорідних за своєю соціально-політичною та економічною сутністю суспільних відносин, що поставлені під охорону КК України, які через це й охороняються єдиним комплексом взаємопов'язаних кримінально-правових норм» [3, с. 60]. У цьому контексті має сенс судження, яке має місце в існуючих юридичних джерелах, що «групування суспільних відносин в однорідну для них групу здійснюється не довільно, а на підставі об'єктивно існуючих критеріїв, що обумовлюють їхню тотожність або однорідність. Такими критеріями є різні елементи охоронюваних суспільних відносин (суб'єкти або предмети відносин, зміст і особливість соціального зв'язку і т. ін.). Основою ж такої класифікації суспільних відносин визнається та або інша сфера життєдіяльності суспільства чи держави» [3, с. 60].

Слід звернути увагу на те, що «класифікація «по горизонталі» здійснюється на рівні безпосереднього об'єкта. Тут виділяють три види об'єктів: основний безпосередній об'єкт; додатковий безпосередній об'єкт і факультативний безпосередній об'єкт» [3, с. 91]. Загальноприйнятим є положення, що під безпосереднім об'єктом кримінального правопорушення слід розуміти конкретні суспільні відносини, поставлені законодавством під охорону певного закону про кримінальну відповідальність, яким заподіюється істотна шкода або загроза завдання такої шкоди суспільно-небезпечним діям.

Сприйнятливим є судження, що «як правило, кримінальне правопорушення має один безпосередній об'єкт, але буває іноді, що

кримінальні правопорушення посягають відразу на два або навіть більше безпосередніх об'єктів (їх називають двооб'єктними або багатооб'єктними)» [2, с. 91]. Ми дотримуємося думки, яка має місце в юридичних джерелах, що «в КК України виділяють один, найбільш важливий той, котрий зрештою і визначає саму суспільну небезпеку певного кримінального правопорушення, структуру його складу і його місце у системі особливої частини КК — він має назву «основний безпосередній об'єкт» (це ті конкретні суспільні відносини, які насамперед прагнуть поставити під охорону законодавець)» [3, с. 91]. У той же час додатковий безпосередній об'єкт — це суспільні відносини, яким заподіюється або стосовно яких виникає загроза заподіяння такої шкоди, але поряд з основним об'єктом конкретного кримінального правопорушення. Слід погодитися з думкою, що має місце в існуючих публікаціях, що «додатковий безпосередній об'єкт є обов'язковою умовою кримінальної відповідальності за двооб'єктні або багатооб'єктні діяння» [3, с. 60].

З приводу родового об'єкта кримінальних правопорушень, що посягають на відносини у сфері навколишнього природного середовища і, зокрема, передбаченого ст. 237 КК, є такі погляди: 1) «блага, що охороняються кримінальним правом, і сама природа, природні об'єкти, екологічна безпека як особливо важливі і неперехідні цінності»; 2) «природоохоронні відносини, спрямовані на захист навколишнього природного середовища людини, його покращення й оздоровлення, а також наукове обґрунтування, раціональне використання і відтворення природних ресурсів, збереження нормального екологічного стану біосфери» [4, с. 286]; 3) суспільні відносини, що проявляються у використанні, збереженні і покращенні природного середовища в інтересах соціалістичного суспільства, куди входить і охорона радянського народного господарства, порядок управління, громадська безпека та інше в ролі складових, додаткових об'єктів» [5, с. 6-7]; 4) «під родовим об'єктом злочинів проти довкілля варто визнати такий стан навколишнього природного середовища та його окремих компонентів, за якого відсутня небезпека для життя і здоров'я людей, забезпечується раціональне використання і відтворення природних ресурсів, дотримується належний екологічний стан біосфери» [6, с. 355-356]; 5) «під родовим об'єктом злочинів проти навколишнього природного середовища розуміють суспільні відносини з приводу умов, що забезпечують існування багатофункціональної збалансованої єдиної системи, до якої належить і людина (що утворює навколишнє природне середовище), її охорону, раціональне використання, оздоровлення і відтворення такої системи для теперішніх та майбутніх поколінь, яка гарантуватиме безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище» [1, с. 6-7]; 6) І.В. Берднік запевняє, що «до родового об'єкта злочину проти довкілля в

науці кримінального права існує два підходи. Перший підхід будується на тому, що родовий об'єкт розділу VIII «Злочини проти довкілля» є однооб'єктним. Другий підхід будується на двооб'єктності родового об'єкта злочинів проти довкілля» [7, с. 109-110]. Крім того, ця науковиця стверджує, що «представники першого підходу родовим об'єктом злочинів проти довкілля визнають суспільні відносини, що забезпечують безпечне для існування навколишнє природне середовище, його охорону, раціональне використання; стан навколишнього природного середовища та його окремих чинників, за яких відсутня небезпека для життя і здоров'я людей, забезпечується охороною раціональне використання і відтворення природних ресурсів, дотримуються належний екологічний стан біосфери» [8, с. 105; 9, с. 69-99; 10, с. 270].

Представники другого підходу родовим об'єктом, на переконання І.В. Берднік, «вважають подвійну природу суспільних відносин у сфері охорони, використання, збереження і відтворення природних ресурсів та суспільні відносини у сфері забезпечення екологічної безпеки» [7, с. 110]. Прихильниками цього напряму «є В.П. Самохін [11, с. 85] та С.Б. Гавриш [14, с. 110]; 7) на переконання Т.В. Корнякової, яка запевняє, що «віднесення норм про кримінальну відповідальність за злочини у сфері довкілля до розділу VIII «Злочини проти довкілля» з огляду на формування розділів особливої частини КК за ознаками родового об'єкта, свідчить про те, що саме довкілля, навколишнє природне середовище є родовим об'єктом цих злочинів» [12, с. 125].

Аналіз існуючих точок зору на родовий об'єкт кримінальних правопорушень стосовно розділу VIII Особливої частини КК України, в тому числі і кримінального правопорушення, передбаченого ст. 237 КК свідчить, що прихильники першої точки зору, зокрема С.Б. Гавриш, ототожнюють об'єкт цих кримінальних правопорушень з різними правовими благами, це також суперечить концепції об'єкта суспільних відносин. Це визначення не враховує структури родового об'єкта кримінальних правопорушень. Більш вдалим є визначення родового об'єкта цих кримінальних правопорушень, що запропонував В.Я. Тацій (автор другої точки зору), але і його визначення потребує уточнення, оскільки воно має бути спрямоване на охорону позитивних суспільних відносин. Слід зазначити, що потребує належного упорядкування позиція авторки третьої точки зору, зокрема, Г.З. Корчевої, оскільки її визначення є конгломератом значної кількості не зв'язаних між собою відносин.

Нами сприймається визначення родового об'єкта кримінальних правопорушень сформульоване автором п'ятої точки зору (В.К. Матвійчуком), яке побудоване на аналізі структури відносин та на класифікації цих кримінальних правопорушень і на достатньо обґрунтованому дослідженні цієї проблеми.

Таким чином, під родовим об'єктом злочинів проти навколишнього природного середовища розуміють суспільні відносини з приводу умов, що забезпечують існування багатofункціональної збалансованої єдиної системи, до якої належить і людина (що утворює навколишнє природне середовище), її охорону, раціональне використання, оздоровлення і відтворення такої системи для теперішніх та майбутніх поколінь, яка гарантуватиме безпечне для життя і здоров'я навколишнє природне середовище.

Література:

1. Панов М.І. Об'єкт злочину. Велика юридична енциклопедія : у 20 т. Т. 17. Кримінальне право / Редкол. : В.Я. Тацій (голова), В.І. Борисов (заст. голови) та ін. : Нац. акад. прав. наук України; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. 2017. Харків : Право, 2016. С. 627-631.

2. Кримінальне право України. Загальна частина. Практикум : Навч. посібник / Ю.В. Нікітін, В.А. Мисливий, В.К. Матвійчук т. ін. за ред. В.В. Топчія, Г.В. Дідківської, Е.В. Катеринчук. Вінниця : ТОВ «ТВОРИ», 2019. 932 с.

3. Гавриш С.Б. Основні питання відповідальності за злочини проти природного середовища : (проблеми теорії та розвитку кримінального законодавства України) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук ; спец. 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виправне право. Харків, 1994. 42 с.

4. Тацій В.Я. Злочини проти природних багатств СРСР. Кримінальне право УРСР: Особлива частина : Підручник / За ред. М.І. Бажанова та ін. К.: Вища школа. Головне вид-во, 1989. С. 285-305.

5. Корчева Г.З. Кримінально-правова охорона природи в УРСР: Навчальний посібник. Харків : Вища школа, 1975. 83 с.

6. Дудоров О.О., Комарницький В.М., Каменський Д.В. Злочини проти довкілля. Кримінальне право (Особлива частина) : [підручник] ; за ред. О.О. Дудорова, Є.О. Письменського. [2-ге вид.]. Київ : «ВД» «Декор», 2013. С. 355-393.

7. Берднік І.В. Кримінально-правова охорона водних ресурсів : Дис. ... докт. юрид. наук ; спец. 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право. Чернівці 2020. 612 с.

8. Матвійчук В.К. Кримінально-правова охорона навколишнього при-родного середовища (кримінально-правове та криминологічне дослідження) : Монографія. Київ : Азимут–Україна, 2005. 464 с.

9. Шульга А.М. Злочини проти довкілля. Питання кваліфікації : науково-практичне видання. Х. : НікаНова, 2012. 192 с.

10. Кримінальне право України : Особлива частина: підручник / Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін.; за ред. В.В. Сташиса, В.Я. Тація. 4-те вид., переробл. і допов. Х. : Право, 2010. 608 с.

11. Самохін В.П. Злочини проти довкілля : проблеми визначення родового об'єкта. Вісник Академії адвокатури України. 2011. № 1. С. 84-88.

12. Корнякова Т.В. Об'єкт посягання та система злочинів у сфері навколишнього природного середовища. Право України. 2009. № 2. С. 121-134.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-351-7-114>

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЧАСУ ВЧИНЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ ЯК ОЗНАКИ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ

Борисов Станіслав Сергійович

*аспірант Київського університету
інтелектуальної власності та права
Національного університету
«Одеська юридична академія»
м. Одеса, Україна
<https://orcid.org/0009-0001-9266-9988>*

Час як ознака об'єктивної сторони кримінального правопорушення в значній мірі визначає зміст предмета доказування, форми здійснення якого закріплені в кримінальному процесуальному законі і розробляються кримінально процесуальною наукою [1, с. 114; 2, с. 82-83].

Аналіз тлумачення терміну «час» дає можливість виокремити з них дещо позитивне: 1) час – це міра тривалості всього того, що відбувається, здійснюється; 2) час вчинення кримінального правопорушення – момент в який злочинець вчинив кримінально каране діяння; 3) час – це пора дня, року, доби; час – це тривалість чого-небудь, вимірювана секундами, хвилинами, годинами; 4) певний момент, в який відбувається що-небудь (весна, літо, осінь, зима) [2, с. 81-84; 3, с. 1594; 4, с. 386-387].

Тому, постає питання, що вважати часом вчинення кримінального правопорушення: час вчинення діяння, чи час настання наслідків? В юридичній літературі висловлені різні точки зору що до цього: 1) А.А. Вознюк зауважує, що «час вчинення злочину є важливою категорією кримінального права, оскільки необхідний для:... 2) визначення моменту закінчення злочину;...» [5, с. 258-262]; 3) Р.В. Верша запевняє, що «час вчинення злочину – це означений у законі проміжок часу, протягом якого може бути вчинено злочин»